

er overigens allen over eens, dat hij als staatsambtenaar levenslang een mooie vaste wedde met pensioen in handen had, maar als zakenmensch, hij met zijn talent, mits eenige jaren werken, een formidabel fortuin. Zijn vriend professor Schalckaers van Leuven, zeide nog gisteren: „Henri, ge hebt goed gedaan. Een staatsbetrekking is heel goed voor menschen die niets anders kunnen, maar gij met uw talent en werkkracht, gij verliest er uw schoonsten tijd, terwijl de fortuinen voor u te grabbel liggen.” Ziedaar, lieve ouders, de eenige reden waarom gij hem de laatste maanden niet meer gezien hebt en hem ook den eersten tijd nog niet zult zien, want hij is nu volop bezig aan de uitbreiding van zijn zaak. Hij heeft gehoord dat er wat gebabbeld wordt rond zijn besluit. Natuurlijk, zoo zijn de menschen. Maar beter benijd dan beklagd en 't zijn de slechtste vruchten niet waaraan de wormen knagen. Nog eenigen tijd geduld, tot hij wat door het drukste werk heen is, dan bereidt hij u eene verrassing voor die. . . . enfin gij zult het wel zien.

Dus stormen Mans en Dolfken elk aan hunnen kant het huis uit, Mans naar Mieken Moeykens en Dolfken naar „J. Peleman, In het land van Waas” en zij vinden elkander weder bij Fik Rollé. En als zij daar overal verslagenheid gesticht hebben, het zichtbaarst nog bij Fik, die meelijdend het hoofd schudt als zij buiten zijn en dan schaterend op zijn dij slaat, gaan zij samen naar huis en staan midden in de kamer tegenover elkaar en geven zich ontroerd de handen en Dolfke zegt: „Het is mij toch ne genie van ne jongen.”

Zijn woorden grijpen hem zoodanig aan dat hij kuchend naar buiten moet en Dolfken kucht zich nog eens tot bij J. Peleman. Daar komt Irma juist binnen, die hebben ze ook in weken niet gezien. Ze is stil en afgetrokken. Ze vergeet haast goeden avond te zeggen en als Dolfken haar nadert, geheel begenadigd door de onaardsche vriendelijkheid, hem verleend door ons goed brabantsch bier, en haar vraagt wat ze in Brussel wel zeggen over Henriken, die bankier geworden is, of er nog gebabbeld wordt over hem, wat kan Irma antwoorden, ach wat kan Irma antwoorden.

Ze moet bij haar zuster slapen, niet bij de onderwijzeres die ver in West-Vlaanderen een plaats gevonden heeft in een pensionaat, maar bij de derde jongste, een domme maar de degelijkste van allemaal, de werkzaamste. Ze zegt: Draai u om, Irma, ge moogt in mijnen schoot liggen. In dien harden goeden schoot begint Irreke vertwijfeld te schreien, de andere vraagt of het misschien om een lief is. Zij noemt haar een flauwe Katrien en zou wel eens willen weten welke jongen waard is dat men er een enkelen traan om laat. Die tweede oudste van Cools heeft het bij haar ook eens geprobeerd. Hij vroeg verleden Zondag na de hoogmis of ze niet meeinging naar het bal. Maar zij kan immers niet dansen en toen had zij zoo moeten lachen. Hij had gevraagd: „Wilde gij dan met mij niet gaan Leontine?” En ik, Irma, vraag zoo onnoozel weg: „Waar naartoe Constant?” De jongen stond stom betetterd. Ik vertel dat aan ons moeder en die zegt: „Wat voor nen ezel zijde gij nu toch, Leon-